

Forfatter: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang (1856-10-20)

Citation: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang (1856-10-20)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 30. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030014.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Zeutlien til Laub.

Sorø, 20. October 1856.

Kjæreste Otto! Jeg kom da hjem her til Sorø Fredag Aften, oplivet og styrket baade paa Sjæl og Legeme, og s. 31fuld af Taknemmelighed mod Dig og Frederik og Rine og alle de unge levende Sjæle for Eders Glæde og Eders Kjærlighed og Omhu for at give mine Dage i Viborg det bedste Indhold, der kunde gives dem. Der er kommet et rigt, levende Billede i min Sjæl, og det da ikke blot af Viborg og dens Bispegaards Udvortes, men af denne Gaards Indvortes, dens nuværende Aand og Liv, og dette sidste Billede er mig i høi Grad mildt og opbyggeligt. Hvad min Hjemreise angaaer, da var Seiladsen i det deilige Veir i Fredags udmærket, især da Udseilingen fra Aarhus i den yndige Morgenstund. De mange gode Æbler, jeg uventet opdagede i min Overkjole, jøge mine Tanker tilbage til Viborg, medens jeg stod paa Skibet og saae paa Aarhus og dens Domkirke. Jeg bestyrkedes ellers paa Seiladsen i Fredags i den Erfaring, at de oplivende, udvidende, opløftende Havfølelser, som en Strandbred kan fremkalde, formaaer Havet selv, naar man bæres derude af et Dampskib, neppe saaledes at vække.

Du kan vel tænke Dig, kjære Otto, at jeg senere har tænkt paa Din Misbilligelse af mine stærke Udtryk om Grundtvigianerne *). Men jeg kan dog selv, jo mere jeg tænker derover, Intet finde at misbillige. Hvad jeg skriver er for et stort Publicum (Ugeskriftet læses af mange Hundrede i Norge), og ikke for Grundtvigianerne alene, og jeg sigter Ingen bestemt for Grundtvigianisme i det angivne Punkt: jeg gjør endog en bestemt Adskillelse i denne Henseende mellem før og nu. — — Min Yttring er hensynsfri, og aabenbarer sandere, end andre, vore virkelige Tanker, og jeg antager derfor, at naar alle nærværende personlige Forhold ere glemte, saa ville s. 32maaskee mine simple, men drøie Udtryk, just fordi de ere rene Udtryk af en Overbeviisning, have et Sandhedens Præg, som andre mangle. Lidenskabelige Ord kan maaskee have Berettigelse i Øieblikket, men Tiden tilintetgjør deres Sandhed eller aabenbarer deres Usandhed meer og meer, saa at Vedkommende kan ønske dem usagte og maaskee tilbagekalde dem (som Birkedal jo og i sit sidste Skrift mod mig har tilbagekaldt enkelte Skjældsord); men omvendt forholder det sig med ulidenskabelige men hensynsfrie Udtalelser. En Præst havde engang indsendt en Artikel til Ugeskriftet om Forskjellen mellem min og Grundtvigianernes Polemik. Gjenstanden fandtes for ubetydelig, men Manuskriptet sendtes mig. Deri stod, at jeg stred med skarpe, men blanke Vaaben, men at derimod Grundtvigianernes reent personlige Angreb kun kunde skee med Vaaben af anden Art. Denne væsentlige Forskjel vilde jeg dog gjerne, at mine kjæreste Venner skulde erkjende. Iøvrigt er det aldeles ikke min Hensigt at polemisere mere, dog i Forbigaaende, anmærkningsviis, vil det maaskee ikke kunne undgaaes. — Hvad forslaaer det her at oplyse den enkelte Selvmodsigelse? Grundtvigianismen er i denne Henseende en Hydra. Slaaer man et Hoved af, saa voxer der to nye frem. Den bruger ikke sin Forstand: dette er det omfattende Ivjendemærke. Indtræder Besindigheden, den rolige Eftertanke, den rolige Forstandsbrug, saa forsvinder den. — — —